

Dos.nr. 3-76/23
2-23063888-02-3-04052023-1

H O T Ă R Ă R E
În numele legii

11 decembrie 2023

mun. Chișinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul	Veronica Negru
Judecători	Ina Dutca și Ecaterina Palanciuc
Grefier	Alin Andrieș

examinând, în ședință publică cauza în contencios administrativ la acțiunea înaintată de către ***** împotriva Consiliului Superior al Procurorilor, terț Procuratura Generală privind anularea actului administrativ individual defavorabil,

c o n s t a t ă :

În data de 04 mai 2023, *****, a înaintat la Curtea de Apel Chișinău acțiune împotriva Consiliului Superior al Procurorilor, terț Procuratura Generală privind anularea hotărârii nr. 1-69/2023 din 06 aprilie 2023 „Cu privire la rezultatele concursului pentru ocuparea funcției de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO a Procuraturii Generale”, cu obligarea desemnării lui *****, învingător al concursului, anunțat prin hotărârea nr.1-114/2022 din 17.06.2022, pentru suplinirea funcției vacante de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO, precum și obligarea propunerii de numirea lui ***** în funcția de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO, pentru un mandat de 5 ani.

În motivarea acțiunii, *****, a indicat că, activează în calitate de procuror din anul 2012, iar din 1 august 2016 în funcția de procuror în Secția proceduri non-penale și implementare CEDO din cadrul Procuraturii Generale.

Totodată, comunică reclamantul, că prin hotărârea nr. 1-114/2022 din 17.06.2022, Consiliul Superior al Procurorilor a anunțat concurs între procurorii ce se vor înscrie până în date de 01.08.2022, în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante, pentru suplinirea mai multor funcții vacante de procurori conducători, inclusiv funcția de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO din cadrul Procuraturii Generale. Iar în termenul stabilit de Consiliu, *****, a urmat procedura verificării stării sănătății la comisia specială și în data de 29.07.2022 a promovat evaluarea la Colegiul de evaluare a performanțelor procurorilor, cu calificativul foarte bine.

Mai mult ca atât, în aceeași zi ***** s-a înscris în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante și a depus la aparatul Consiliului Superior al Procurorilor cererea de participare la concursul menționat. Iar în data de 27.01.2023 a promovat evaluarea la Colegiul pentru selecția și cariera procurorilor, acumulând 64,6 puncte.

În aceeași ordine de idei, menționează reclamantul, că a fost singurul candidat care a participat la concursul pentru suplinirea funcției de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO. Iar pentru data de 06.04.2023, Consiliul Superior al Procurorilor a stabilit, conform agendei de lucru, desemnarea câștigătorilor concursurilor anunțate prin hotărârea nr. 1-114/2022 din 17.06.2022, inclusiv pentru funcția de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO. Însă, la acea ședință în loc ca ***** să fie desemnat câștigător al concursului menționat, a primit de la membrii Consiliului Superior al Procurorilor mai multe întrebări, la care a fost deschis să răspundă, chiar dacă competențele sale profesionale deja au fost evaluate anterior de alte organe de autoadministrare din cadrul Procuraturii. Iar după aceasta, Consiliul s-a retras în așa-numita deliberare, adică discuțiile au continuat în format închis, fără participarea lui ***** și în condiții netransparente, deși nu erau temeuri de a continua examinarea în ședință închisă.

Prin urmare, relatează reclamantul, că după deliberare a fost anunțat de către președinta Consiliului Superior al Procurorilor, precum că concursul pentru suplinirea funcției vacante de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO a Procuraturii Generale s-a încheiat prin nerealizare, având în vedere că nu s-a întrunit numărul necesar de voturi.

Astfel, consideră și susține reclamantul, că prin hotărârea emisă a fost afectat în drepturi și interese legitime, deoarece orice procuror are dreptul să fie promovat atunci când întrunește condițiile prevăzute de lege și de actele normative subordonate legii. Or, promovarea în funcție a procurorilor face parte din dreptul la cariera profesională și trebuie să se realizeze pe criterii cunoscute și obiective, în cadrul unor proceduri transparente, echitabile și imparțiale.

Mai mult ca atât, încheierea unui concurs de fapt realizat fără temeuri legale și în lipsa unor motive obiective reprezintă o acțiune arbitrară în raport cu ***** , care generează starea de incertitudine în privința carierei sale de procuror. Iar astfel, acțiunile abuzive ale Consiliului Superior al Procurorilor l-au afectat pe ***** și în dreptul de proprietate, care este un drept fundamental, deoarece salariul de funcție a procurorului-șef de Secției este mai mare decât salariul de funcție pe care îl are la moment (în conformitate cu prevederile Legii nr. 270/2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, Anexa 4, pozițiile tarifare B1029 Si B1034). Or, conform art. 125¹ din Constituție, Consiliul Superior al Procurorilor este garantul independenței și imparțialității procurorilor. Consiliul Superior al Procurorilor asigură promovarea în funcție a procurorilor.

Art. 70 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, indică că, Consiliul Superior al Procurorilor face propuneri Procurorului General privind numirea,

transferarea, promovarea, detașarea sau suspendarea procurorilor în condițiile Codului de procedură penală și ale prezentei legi.

Totodată, notează reclamantul, că modalitatea de petrecere a concursului este reglementată în art. 24 din Legea cu privire la Procuratură. Iar astfel, Consiliul Superior al Procurorilor anunță periodic funcțiile vacante și pe cele care urmează să devină vacante în următoarele 3 luni prin plasarea informației respective pe pagina sa web oficială. Toate funcțiile anunțate sânt scoase la următorul concurs. Colegiul pentru selecția și cariera procurorilor îi apreciază pe toți candidații înscriși în Registru. În cazul neprezentării nemotivate a candidatului în fașa Colegiului pentru selecția și cariera procurorilor sau al refuzului acestuia de a fi apreciat, candidatul este exclus din Registru. Rezultatele aprecierii candidaților se publică, timp de 2 zile lucrătoare, pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Procurorilor. Candidații care nu sânt de acord cu rezultatele aprecierii, în termen de 5 zile lucrătoare de la publicarea rezultatelor, le pot contesta la Consiliul Superior al Procurorilor. Contestația se va soluționa la prima ședință a Consiliului, dar nu mai târziu de 20 de zile lucrătoare de la depunere. Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor poate fi contestată la Curtea Supremă de Justiție doar în partea ce se referă la procedura de adoptare. Candidații solicită desemnarea în funcțiile scoase la concurs, în ordinea descrescătoare a punctajului obținut la Colegiul pentru selecția și cariera procurorilor. Decizia cu privire la desemnarea candidaților la funcțiile vacante de procuror se ia de către Consiliul Superior al Procurorilor în baza propriului regulament, ținând cont de funcția selectată de candidat, de punctajul acordat de către Colegiul pentru selecția și cariera procurorilor, de nota obținută la examenul susținut în fașa Comisiei de absolvire a Institutului Național al Justiției, de criteriile prevăzute la art. 23 alin. (2), precum și de alte informații relevante de care dispune Consiliul Superior al Procurorilor legate de cariera și integritatea candidatului. La ședința următoare, Consiliul Superior al Procurorilor propune Procurorului General numirea în funcție a câștigătorului concursului.

În această ordine de idei, reține reclamantul, că legea nu prevede opțiunea Consiliului Superior al Procurorilor de a încheia concursul prin nerealizare, atunci când de fapt el a fost realizat. Or, din interpretarea sistemică și logică a normelor de reglementare rezultă că nerealizarea concursului poate surveni în cazul în care la concurs nu s-a înscris nici un candidat, sau toți candidații care s-au înscris la concurs au fost excluși din concurs (de exemplu, pe motiv că nu întrunesc criteriile prestabilite la art. 23 din Legea cu privire la Procuratură). Însă, *****, nu a fost exclus din concurs, or Consiliul Superior al Procurorilor nu avea altă opțiune legală decât să-l desemneze învingător al concursului și să transmită hotărârea Procurorului General interimar în ordinea prevăzută de lege.

Astfel, notează reclamantul, că pct. 8.22 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-225/16, prevede că în cazul în care, la concursul pentru funcția de procuror-șef adjunct al procurorului-șef șef al subdiviziunii Procuraturii Generale participă un singur candidat care nu a acumulat la evaluarea de către Colegiul pentru selecția și cariera procurorilor

minimum de 50 de procente din punctajul maxim total, prevăzut de fișa de evaluare corespunzătoare, acesta se exclude din concurs.

În context, indică reclamantul, că Fișa de evaluare a candidatului la funcția de procuror-șef (Anexa nr. 4 la Regulamentul cu privire la Colegiul pentru selecția și cariera procurorilor și procedura de selecție și carieră a procurorilor, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-14/17 din 23.02.2017) prevede că punctajul maxim pentru funcția la care ***** a candidat este de 70 puncte. Iar astfel, acumulând 64,6 puncte, ***** a depășit pragul de 50% din punctajul maxim (35 puncte) și nu putea fi exclus din concurs. Or, fiind unicul candidat, urma să fie desemnat câștigător al concursului - fapt care rezultă chiar din actele normative aprobate de Consiliul Superior al Procurorilor.

Totodată, relatează reclamantul, că cu siguranță, Consiliul Superior al Procurorilor dispune și de o anumită doză de discreție la adoptarea deciziilor care îi sunt date în competență. Însă discreția actualului Consiliu Superior al Procurorilor nu este nelimitată.

Iar astfel, decizia luată în mod discreționar trebuie să fie una optimă, să corespundă finalității actului normativ, sensului legislației în vigoare, principiilor generale ale dreptului intern și internațional, drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, deci să corespundă scopului urmărit, care alcătuiește esența dreptului discreționar, a cărui realizare se efectuează cu respectarea principiilor legalității, oportunității, echității.

Mai mult ca atât, Codul administrativ, reglementează aplicarea dreptului discreționar. Or, autoritatea publică posedă o marjă discreționară în măsura în care nu afectează de o manieră nejustificată drepturile fundamentale ale persoanei. Iar astfel, art. 137 din Codul administrativ, stabilește că în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. Dacă autoritatea publică poate decide discreționar și doar una din mai multe consecințe juridice este legală, atunci dreptul discreționar al autorității publice se reduce la alegerea consecinței juridice/soluției legale. Stările de fapt identice în esență se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv.

Prin urmare, susține reclamantul, că în speță, nu există nici temeiuri legale de a încheia concursul prin nerealizare, nici motive obiective. Or, în mai multe cazuri similare, când la concurs au participat doar câte un singur candidat, Consiliul Superior Procurorilor i-a desemnat în calitate de învingători ai concursurilor. Iar astfel, ***** a și fost discriminat în coraport cu alți colegi.

Totodată, indică reclamantul, că încălcările pe fond au fost însoțite și de încălcări formale. Iar astfel, Codul administrativ stipulează în art. 32 alin. (1), că procedura administrativă se structurează astfel încât participanții să poată înțelege fiecare etapă a procedurii.

În continuare, alin. (2) al aceluiași articol stabilește că în condițiile legii, autoritățile publice trebuie să asigure participarea neîngrădită la procedura administrativă a persoanelor interesate.

În același context, conform art. 19 alin. (1) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, selecția candidaților la funcția de procuror și cariera procurorilor se fac prin concurs, având drept scop asigurarea unui proces de selecție obiectiv, imparțial transparent, care să garanteze alegerea celor mai buni candidați pe funcția respectivă.

În acest sens, consideră reclamantul, că deliberarea Consiliului Superior al Procurorilor a constituit de fapt o modalitate voalată de a examina chestiunea care îl vizează pe ***** în ședință închisă, în lipsa unor temeuri legale, cu încălcarea prevederilor legale privind transparența și publicitatea ședințelor Consiliului Superior al Procurorilor. Or, ***** nu a avut posibilitatea să audă careva argumente împotriva candidaturii sale și să vină cu un răspuns la acestea.

Totodată, consideră reclamantul, că Consiliul Superior al Procurorilor a omis să-și motiveze hotărârea, contrar imperativului din art. 31 al Codului administrativ. Iar relevante în acest sens sunt prevederile art. 118 din Codul administrativ, care prevede că, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii.

Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde:

- a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul;
- b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul;
- c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc.

Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia.

În continuarea, susține reclamantul, că acțiunilor ilegale, Consiliul Superior al Procurorilor, deși era obligat să publice hotărârea care îl vizează pe ***** , nu a publicat-o în termen. Iar astfel, au fost încălcate prevederile art. 77 alin. (7) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, care prevede că hotărârile Consiliului Superior al Procurorilor sânt motivate, sânt semnate de toți membrii prezenți în ședință și se publică, în termen de 10 zile lucrătoare de la data emiterii, pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Procurorilor. Hotărârile Consiliului Superior al Procurorilor sânt semnate olograf sau, după caz, prin aplicarea semnăturii electronice.

Mai mult ca atât, nici la cererea scrisă a lui ***** , depusă la Consiliul Superior al Procurorilor în data de 10.04.2023, de a transmite în adresa sa hotărârea motivată, Consiliul nu i-a transmis această hotărâre.

Un alt aspect ce ține de examinarea cererii prelabile din 10.04.2023, invocă reclamantul, că Codul administrativ prevede obligativitatea depunerii cererii prelabile în cazul în care se înaintează o acțiune în obligare sau de realizare, iar cerințele lui *****, *inter alia*, au ținut de emiterea unui act administrativ individual favorabil, deci sunt relevante prevederile art. 208 alin. (3) din Codul administrativ. Însă, președinta Consiliului Superior al Procurorilor, a examinat cererea prelabilă unipersonal. Iar astfel, evident, nu putea admite această cerere, deoarece una singură nu avea astfel de atribuții, deci și aici ***** a fost lezat în drepturi, deoarece a avut loc o mimare a îndeplinirii prevederilor legale cu privire la procedura prelabilă.

Pârâtul, Consiliul Superior al Procurorilor, fiind notificat despre acțiunea înaintată de către *****, prin refrița depusă în data de 30 mai 2023, a solicitat declararea inadmisibilă a acțiunii conform art. 207 alin. (2) lit. e) Cod administrative. Invocând că, obiectul acțiunii în contencios administrativ înaintate de *****, constituie hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-69/23 din 06.04.2023 care la caz, nu constituie act administrativ individual în sensul art. 10 Cod administrativ, ci reprezintă operațiune administrativă în sensul art. 15 Cod administrativ. Or, acțiunea în contencios administrativ are menirea de a oferi protecție juridică persoanei împotriva activității administrative ilegale a autorităților publice, dar nu este un mijloc legal prin care să se urmărească blocajul activității autorităților publice sau antrenarea fără motiv a terților în acțiune judiciară pentru motive de insatisfacție generală.

Prin urmare, menționează pârâtul, că hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-69/23 din 06.04.2023, contestată la caz nu întrunește elementele obligatorii ale actului administrativ. Or, după cum rezultă din prevederile art. 10 alin. (1) Cod

administrativ, care prevede că actul administrativ este un act juridic, el producând efecte juridice prin faptul că dă naștere, modifică sau stinge un raport juridic administrativ.

Producerea de efecte juridice de către un act juridic administrativ este condiționată de îndeplinirea tuturor condițiilor prevăzute de lege. Iar astfel, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-69/23 din 06.04.2023, este o manifestare a activității autorității publice conform competenței care constituie o etapă a procedurii administrative îndreptate spre pregătirea de emiterea actului administrativ final și anume ordinul Procurorului General de numire în funcție.

Totodată, indică pârâtul, că calitatea de reclamant în acțiunile în contencios administrativ o poate avea doar persoana care poate revendica un drept vătămat sau libertate stabilit/stabilită de legea căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă, condiție care la caz nu a fost întrunită, considerent din care devin aplicabile prevederile art.207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ, conform cărora acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Astfel, concluzionează pârâtul, că la caz-hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor, ce este obiectul acțiunii reclamantului *****-nu reprezintă un act administrativ individual, ci o operațiune administrativă întreprinsă de Consiliul Superior

al Procurorilor, care desinestătător nu produce ca atare efecte juridice, dar pune în mișcare o procedură de concurs, ce urmează a fi parcursă pentru selectarea unui candidat.

Mai mult ca atât, la adoptarea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-69/2023 din 06.04.2023, autoritatea publică și-a exercitat în mod legal dreptul discreționar, care corespunde marjei sale de apreciere, astfel după cum rezultă din prevederile art.24 alin.(6) din Legea cu privire la Procuratură, în exercițiul privind anunțarea funcțiilor vacante și propunerea Procurorului General numirea în funcție a câștigătorului concursului. Iar pct.8.22 din Regulamentul Consiliul Superior al Procurorilor precum și art.24 din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură, prevăd că candidații solicită desemnarea în funcțiile scoase la concurs în ordinea descrescătoare a punctajului obținut la Colegiul pentru selecția și cariera procurorilor.

Decizia cu privire la desemnarea candidaților la funcțiile vacante de procuror se ia de către Consiliul Superior al Procurorilor, ținând cont de funcția selectată de candidat, de punctajul acordat de către Colegiul pentru selecția și cariera procurorilor, de criteriile prevăzute la art.23 alin.(2) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură, (a) nivelul de cunoștințe și aptitudinile profesionale; b) capacitatea de aplicare în practică a cunoștințelor; c) vechimea în funcția de procuror sau în alte funcții prevăzute la art. 20; d) calitatea și eficiența activității în funcția de procuror; e) respectarea regulilor profesionale; f) activitatea didactică și cea științifică; de informațiile solicitate conform pct.8.82 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor aprobat prin hotărârea nr.12-225/16 din 14 septembrie 2016 a Consiliului Superior al Procurorilor, precum și de alte informații relevante de care dispune Consiliul Superior al Procurorilor legate de cariera și integritatea candidatului.

În acest context, notează pârâtul, că aplicarea în practică a sintagmei „de alte informații legate de cariera și integritatea candidatului”, este reflectată în interviul la ședința Consiliului Superior al Procurorilor din 06.04.2023, când a fost audiat candidatul/reclamantul Iuri Lealin cu referire la conceptul de management întocmit. Or, în conformitate cu art. 19 alin.(1) din Legea nr.3/2016, selecția candidaților la funcția de procuror și cariera procurorilor este realizată prin concurs, având drept scop asigurarea unui proces de selecție obiectiv, imparțial și transparent. Respectiv, toate exigențele acestuia sunt garanții că procesul de selecție corespunde celor mai înalte standarde de calitate. Consiliul a luat în calcul toate circumstanțele stabilite, inclusiv argumentele candidatului, iar analiza lor s-a raportat la standardele naționale și internaționale impuse statutului procurorilor.

La acest compartiment, invocă pârâtul, că rolul fundamental al Consiliului Superior al Procurorilor este să manifeste vigoare de înalt nivel și să dezvolte coordonatele profilului procurorului în acord cu poziția responsabilă ce se atribuie acestei funcții atât conform legii, cât și conform așteptărilor societății. Or, având izvor constituțional, competența Consiliului Superior al Procurorilor în procesul de numire și promovare a procurorilor nu poate fi diluată prin atribuțiile altor entități publice și nici nu poate fi pre-determinată de condiții rigide, deoarece într-un asemenea caz ar deveni o formalitate și ar fi lipsită de sensul acordat.

În context, notează pârâtul, că normele din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură, au dezvoltat mecanismul de realizare a regulii constituționale, care conferă Consiliului Superior al Procurorilor atribuția de asigurare a numirii în funcția de procuror și plasează Consiliului Superior al Procurorilor în zona de responsabilitate intrinsecă, care îl obligă să sporească rigiditatea procesului de analiză a unui concurs.

Astfel, susține pârâtul, că dreptul discreționar al Consiliului Superior al Procurorilor pe acest subiect nu se rezumă doar la aprecieri de formă sau constatări tehnice despre condițiile de propunere Procurorului General numirea în funcție a câștigătorului concursului, dar include și evaluări de substanță, care sunt în măsură să dea tabloul complet despre profilul deplin al candidatului la funcția de procuror. Or, prevederile din Lege sunt explicite, clare și previzibile din care se deduce cu ușurință că procedura de promovare include mai multe etape și că punctajul oferit de Colegiul pentru Selecția și Cariera Procurorilor nu este, în sine, factorul ce condiționează rezultatul final al concursului.

Mai mult de atât, conform art.24 din Legea nr.3/2016 rezultă clar că decizia privind soluția o ia Consiliul Superior al Procurorilor, reieșind din mulți indicatori printre care inclusiv și punctajul oferit de Colegiul pentru Selecția și Cariera Procurorilor. Or, în prezentul caz, când este doar un singur candidat, nu se poate considera că acesta, chiar dacă a obținut punctajul foarte bun/excelent la Colegiul pentru Selecția și Cariera Procurorilor este și, automat, învingător al concursului, iar Consiliul Superior al Procurorilor ar trebui doar să confere solemnitatea acestui rezultat, pentru că s-ar afecta sensul competențelor acestei autorități de rang constituțional.

Dimpotrivă, din lege rezultă clar și evident că etapa finală a concursului este interviul în fața Consiliului Superior al Procurorilor, iar pentru candidați este accesibilă concluzia că urmează să își susțină poziția inclusiv în acest exercițiu instituțional, iar decizia finală se va adopta urmare a unei proceduri de vot. Or, Consiliul Superior al Procurorilor a menționat frecvent în practica sa că nu poate face abstracție de reglementările internaționale referitoare la criteriile de selecție pentru autoritățile care sunt abilitate cu competența de a contribui la înfăptuirea justiției, fiind necesară o maximă exigență din partea organismelor abilitate în ceea ce privește evaluarea profesională, dar și probitatea morală și conduita socială ireproșabilă de care trebuie să dea dovadă aspiranții la aceste funcții, înțelegându-se prin aceasta și lipsa oricărei încălcări a legii.

Astfel, invocă pârâtul, că la adoptarea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-69/2023 din 06.04.2023, autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar de vot, reieșind din circumstanțele de fapt constatate în privința candidatului la funcția de procuror-șef. Or, reieșind din specificul funcției de procuror, calitățile și conduita persoanei ce solicită numirea în această funcție, fac obiect de apreciere riguroasă, de către organul investit cu atribuții în acest sens, care dispune de competență exclusivă în domeniu.

Pe cale de consecință consideră pârâtul, că nu pot fi reținute argumentele reclamantului precum că Consiliul Superior al Procurorilor avea obligația să se

conformeze motivării din hotărârea Colegiului pentru Selecția și Cariera Procurorilor, deoarece aceasta reprezintă poziția exprimată de către această entitate colegială, care, însă nu este și nu poate fi obligatorie/imperativă pentru Consiliul Superior al Procurorilor, al cărui statut implică elementul superiorității ierarhice.

Astfel, având în vedere că se examinau aspecte administrative referitoare la un concurs de promovare demarat, în condițiile legii, de către Consiliul Superior al Procurorilor, este evident că anume acestei autorități publice îi revine competența deplină de a decide parcursul procedurii de referință. Or, autorităților publice li se acordă un spațiu de acțiune și luarea deciziilor numai în determinarea consecințelor legale, care trebuie atinse atunci când le stabilește legiuitorul. Scopul acordării discreției conform art. 16 alin.(1) din Codul administrativ este de a permite autorității publice să răspundă flexibil la diferite probleme. Iar în acest fel, administrația poate lua decizii individuale în cadrul unui proces legal, făcând astfel posibilă realizarea unui echilibru între obiectivul legal abstract și circumstanțele reale.

Prin urmare, notează pârâțul, soluția membrilor Consiliului Superior al Procurorilor din 06.04.2023 a fost emisă în urma examinării în cumul a materialelor, audierii candidatului și în rezultatul exprimării votului de către membrii Consiliului Superior al Procurorilor prezenți la ședință. Or, reclamantul este în drept să conteste încălcarea unui drept al său, însă cu respectarea dreptului discreționar la vot al membrilor Consiliului Superior al Procurorilor. Iar, în cumulul circumstanțelor menționate, lipsesc temeuri de anulare a hotărârii contestate, întrucât hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor reflectă rezultatele unui concurs organizat și desfășurat de Consiliul Superior al Procurorilor în baza regulamentului și Legii nr.3/2016 cu privire la Procuratură în vederea propunerii Procurorului General numirea în funcție a câștigătorului concursului.

Totodată, notează pârâțul, că argumentele prezentate de către reclamant nu sunt sustenabile și nu reflectă, un sens juridic al obiecțiilor înaintate, pentru că hotărârea criticată a fost adoptată tocmai în vederea aplicării în practică a acestor norme, iar întreaga conduită administrativă a autorității se subordonează prevederilor legislației de referință. Iar simpla solicitare de anulare a hotărârii criticate, fără a invoca prevederile încălcate și fără raportarea acestora la situația concretă în litigiu, reprezintă o atitudine superficială din partea reclamantului, nefiind întrunit criteriul argumentării obiecțiilor sale. Or, în caz contrar aceasta reprezintă doar o părere diferită asupra situației, care însă nu este în măsură să răstoarne soluția criticată.

Pe de altă parte, reclamantul nu a demonstrat care drept i-a fost lezat și în ce anume constă vătămarea. Iar astfel, nu se poate pretinde că există un drept la promovare, aceasta fiind doar o vocație profesională și nu implică careva angajamente automate din partea forului decizional.

Or, securitatea juridică a carierei reclamantului nu a fost afectată, iar faptul că nu a obținut promovarea pentru care s-a înscris, nu generează nici un impact juridic, asupra situației sale de serviciu și nu îi îngreunează în nici un fel posibilitatea de a participa la alte concursuri de promovare.

Mai mult de atât, nu este sustenabil argumentul reclamantului că i-ar fi fost afectat un drept la proprietate, pentru că susținerile sale se circumscriu unui venit ipotetic (un salariu mai mare ce i-ar fi revenit dacă obținea poziția de procuror-șef), ceea ce *apriori* nu poate fi dedus examinării, nefiind incident prezentului litigiu. Or, participarea reclamantului la interviu, chiar dacă are cel mai mare punctaj oferit la etapa Colegiului pentru Selecția și Cariera Procurorilor, nu reprezintă asumarea directă de către Consiliul Superior al Procurorilor a aceleiași poziții, care constituie un reper în măsură să condiționeze imperativ soluția finală deoarece:

- Consiliul Superior al Procurorilor este un organ colegial și hotărârile se adoptă după exprimarea votului, care, la rândul său este expresia convingerii proprii, pe care și-o creează fiecare membru în baza materialelor și în baza prestației la interviu și se exprimă prin vot;

- Interviul este o etapă a concursului stabilit de lege, despre care candidații cunosc și trebuie să aibă pregătirea necesară, să își adapteze conduita și așteptările în funcție de faptul că mai au de trecut o probă, o practică universală recunoscută că pentru unele concursuri de promovare există mai multe etape, iar rezultatul este expresia aprecierilor autorității decidente, înscrise în marja discreției stabilite de lege.

Pe cale de consecință, susține pârâtul, că reclamantul nu a demonstrat vreo diferență de tratament sau alte disproporții în privința sa, nu a arătat vicii ale procedurilor, ceea ce confirmă că cererea sa este inadmisibilă. Or, în cazul concursului de promovare nu poate fi pusă în discuție o valoare absolută a așteptării pe care o au candidații referitor la rezultat, având în vedere că e o competiție, motiv din care nu poate fi impusă o legătură directă între rezultatul obținut la Colegiul pentru Selecția și Cariera Procurorilor și decizia adoptată de Consiliul Superior al Procurorilor.

Astfel, reține pârâtul, că regulile ce trebuie analizate în cazul concursurilor se referă la egalitatea și echitatea procedurilor, precum și la principiul transparenței, or, în prezentul caz toate acestea au fost îndeplinite. Respectiv, în speță nu a fost nici un fel afectată nici securitatea juridică a reclamantului, care își continuă cariera de procuror, iar raportul său de muncă rămâne neschimbat, nefiindu-i în vreun fel modificată situația financiară.

Totodată, invocă pârâtul, că în speță se constată neîntemeiată pretenției privind obligarea Consiliului Superior al Procurorilor de a desemna câștigătorul concursului, și asta deoarece, instanța de contencios administrativ, nu poate prelua competența organului de autoadministrare, care este unica autoritate publică, competența exclusivă a Consiliului Superior al Procurorilor.

Mai mult ca atât, nu pot fi reținute argumentul reclamantului că Legea nr.3/2016 nu prevede opțiunea Consiliului Superior al Procurorilor de a încheia concursul prin nerealizare. Or, în speță reclamantul urmărește impunerea/obligarea Consiliului Superior al Procurorilor de a desemna pe Iuri Lealin învingător al concursului, cu propunerea Procurorului General de numirea în funcția de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO pentru un mandat de 5 ani.

Prin competența Consiliului Superior al Procurorilor de a propune un candidat spre numire pentru ocuparea unei funcții, se urmărește realizarea de către autoritatea publică a unor acțiuni de interes public, ceea ce în speța data nu a avut exteriorizare urmare a rezultatului votului exprimat de membrii Consiliului Superior al Procurorilor în cadrul deliberării, acesta fiind instrumentul instituțional prin care se transpun în practică atribuțiile stabilite de lege. Iar astfel, candidatul Iuri Lealin nu a întrunit numărul majoritar de voturi pentru a fi numit învingător al concursului, iar voința autorității publice s-a manifestat urmare a evaluării circumscrise la motivarea personală a candidatului (motivele care au determinat candidatul să participe la concurs; determinarea vizând ocuparea funcției pentru care candidează; propuneri privind modernizarea și îmbunătățirea activității procuraturii și calității actului de justiție; fermitatea în expunere în cadrul interviului).

Totodată, invocă pârâtul, că reclamantul pretinde eronat și faptul că urmare a etapelor de concurs, Consiliul Superior al Procurorilor era obligat să îl desemneze în calitate de învingător și nu avea opțiunea de a încheia concursul prin nerealizare. Întrucât, înscrierea unui singur candidat la un concurs de promovare pentru o funcție de procuror-conducător nu poate, în nici un mod să condiționeze obligația Consiliului Superior al Procurorilor de a-l declara câștigător, deoarece o asemenea ordine de aplicare a legii ar deturna sensul uni asemenea exercițiu instituțional. Or, este illogic și contrar semnificației firești a principiului meritocrației să se considere că în cazul unui singur candidat într-un concurs de numire/promovare pe post, există o obligație simetrică de a fi desemnat acesta, dat fiind faptul că parcurgerea etapelor obligatorii și îndeplinirea criteriilor de corespundere funcției rămân valabile indiferent de numărul persoanelor ce pretind spre ocuparea poziției vizate.

Mai mult ca atât, chiar și în cazul unii singur candidat într-un asemenea concurs, desfășurarea etapelor și evaluărilor se circumscrie aceluiași exigențe, pentru că numai așa situația este compatibilă cu sensul principiilor echității, legalității și loialității procedurii. Respectiv, este vădită posibilitatea ca și într-un asemenea caz (concurs în care participă un singur candidat) să nu se constituie o soluție de declarare a învingătorului concursului pentru ocuparea funcției.

Pe cale de consecință, nefiind desemnat candidatul, invocă pârâtul, că se impune ca efect juridic implicit - încheierea concursului deoarece, de esență, acesta nu s-a realizat, circumstanță care este necesară pentru a consemna finalitatea exercițiului instituțional. Or, pe de o parte consemnarea faptului că respectivul concurs s-a încheiat prin nerealizare exteriorizează soluția autorității decidente, iar pe de altă parte - reprezintă formalizarea momentului în care s-a încheiat procedura, pentru a asigura respectarea circuitului instituțional (care în mod logic are un început și un sfârșit) și, totodată, permite demararea unui alt ciclu procedural aferent ocupării funcției vizate.

Astfel, raportând toate aceste raționamente la situația în speță, care face obiect al prezentului litigiu, notează pârâtul, că acțiunea înaintată în judecată de către reclamant este confuză, are caracter abstract și nu explică, prin nici un argument, care este fundamentul său factologic și juridic, nefiind suficient de serioase motivele invocate. Or, reclamantul nu a menționat și nu a argumentat poziția sa cu referire la dreptul vătămat

sau interesul afectat, care ar fi incidente în prezentul litigiu și care, de fapt, trebuie să constituie obiect de analiză pentru instanța de judecată.

Persoana terță, Procuratura Generală, fiind notificată despre acțiunea în contencios administrativ înaintată de către *****, referință nu a prezentat.

În ședința de judecată, reclamantul, *****, a susținut acțiunea, invocând motivele menționate, solicitând admiterea ei.

Reprezentantul pârâtului, Consiliului Superior al Procurorilor, Iulian Găinaru, a susținut poziția expusă în referința depusă în data de 30 mai 2023.

Persoană terță, Procuratura Generală, în ședința de judecată nu s-a prezentat, deși a fost legal citată.

Audiind participanții la proces, studiind materialele dosarului și înscrisurile administrate, analizând argumentele expuse în acțiune și în referința depusă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ, concluzionează că acțiunea în contencios administrativ este neîntemeiată din următoarele considerente.

În privința admisibilității acțiunii în contencios administrativ Completul de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău reține următoarele.

La 19 iulie 2018, Parlamentul Republicii Moldova a adoptat Codul administrativ, act legislativ publicat în Monitorul Oficial al Republicii Moldova din 17 august 2018, nr.309-320. Art. 257 alin. (1) Codul administrativ, prevede că, actul legislativ a intrat în vigoare la 01 aprilie 2019.

Conform art. 5. Cod administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Conform art.10 Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 alin. (1) Cod administrativ, stabilește că, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Conform art.17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Art. 20 din Codul administrativ, prevede că, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi

revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 189 alin. (1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Conform art.206 alin.(1) lit. a) și b) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare).

Totodată, art. 191 alin. (3) Cod administrativ (în redacția la momentul depunerii acțiunii), prevede că, Curtea de apel Chișinău soluționează în primă instanță acțiunile în contencios administrativ împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii, ale *Consiliului Superior al Procurorilor*, actelor emise de Banca Națională a Moldovei, precum și acțiunile în contencios administrativ atribuite în competența sa prin Codul electoral.

Conform art. art. 208 și 163 lit. c) din Codul administrativ acțiunea în contencios administrativ împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Procurorilor se depune nemijlocit în instanța de judecată în termen de 30 zile de la comunicarea actului administrativ individual, astfel, procedura prealabilă nu se efectuează.

În sensul enunțat, art. 209 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin.(1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Din analiza normelor de drept sus-indicate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău notează că, reclamantul, *****, este în drept să înainteze acțiunea în contencios administrativ, contestând hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-69/2023 din 06 aprilie 2023 „Cu privire la rezultatele concursului pentru ocuparea funcției de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO a Procuraturii Generale”.

Totodată, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, reține că, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-69/2023 din 06 aprilie 2023, a fost contestată cu acțiune în contencios în data 04 mai 2023, fapt care denotă respectarea termenului de înaintare a acțiunii de reclamantul, *****, deci motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod administrativ, nu se regăsesc.

Prin urmare, Completul judiciar nu poate reține la caz argumentul pârâtului, Consiliul Superior al Procurorilor, cu privire la declararea inadmisibilă a acțiunii conform art. 207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ, care prevede că, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art.17. *Întrucât*, prin hotărârea nr. 1-114/2022 din 17.06.2022, Consiliul Superior al Procurorilor a anunțat concurs între procurorii ce se vor înscrie în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante, pentru suplinirea mai multor funcții vacante de procurori conducători, inclusiv funcția de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO din cadrul Procuraturii Generale.

Iar astfel, *****, depunând în data de 29.07.2022, la aparatul Consiliului Superior al Procurorilor cererea de participare la concursul menționat, ce prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-69/2023 din 06 aprilie 2023, s-a încheiat prin nerealizarea, *****, este în drept să înainteze acțiunea în contencios administrativ, contestând hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-69/2023 din 06 aprilie 2023 „Cu privire la rezultatele concursului pentru ocuparea funcției de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO a Procuraturii Generale”.

Totodată, Completul judiciar nu poate reține la caz și apreciază ca fiind declarativ argumentul pârâtului, precum că la caz, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor, ce este obiectul acțiunii nu reprezintă un act administrativ individual, ci o operațiune administrativă întreprinsă de Consiliul Superior al Procurorilor, care de sinestătător nu produce ca atare efecte juridice, dar pune în mișcare o procedură de concurs, ce urmează a fi parcursă pentru selectarea unui candidat.

În privința netemeinicii acțiunii în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele.

Conform art.224 alin.(1) lit. f) Cod administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sânt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)–e).

În baza art.219 alin.(1) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt *din oficiu* în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de judecată, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii (Hirro Balani c. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis v. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Conform art.220 alin.(1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar potrivit art.221 alin.(1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată,

concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

În virtutea art.93 Cod administrativ, care stabilește sarcina probațiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sânt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform art.21 din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

Conform art. 22 din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sânt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor. În același sens, art. 194 alin. (1) din Codul administrativ, prevede că, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

În conformitate cu art. 2 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, procurorul este persoana cu funcție de demnitate publică care exercită atribuțiile Procuraturii, prevăzute de Constituție, de prezenta lege, de alte acte legislative și de tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, și este numit în această funcție în modul prevăzut de prezenta lege.

În conformitate cu art. 19 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, selecția candidaților la funcția de procuror și *cariera procurorilor* se fac prin concurs, având drept scop asigurarea unui proces de selecție obiectiv, imparțial și transparent, care să garanteze alegerea celor mai buni candidați pentru funcția respectivă. Cariera procurorului presupune promovarea într-o funcție superioară de procuror în Procuratura Generală sau procuror în procuratura specializată, numirea în funcția de procuror-șef și adjunct al procurorului-șef, precum și transferul procurorului într-o funcție de același nivel sau de nivel inferior.

Pct. 8.8 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.12-225/16 din 14 septembrie 2016, indică că, Procurorul în funcție care dorește o promovare *poate* fi înscris în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante dacă în ultimii patru ani până la depunerea cererii de înscriere în Registru a fost supus evaluării performanțelor. Procurorul care dorește o numire în funcția de procuror-șef sau de adjunct al procurorului-șef poate fi înscris în Registru dacă în ultimii doi ani până la depunerea cererii de înscriere în Registru a fost supus evaluării performanțelor.

Conform pct. 8.13 din Regulament, anunțarea și suplinirea vacanțelor are loc conform art.24 al Legii cu privire la Procuratură. Odată apărută, vacanța este suplinită la următorul concurs.

Conform art. 20 alin. (4) și (7) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, la funcția de procuror în Procuratura Generală, în procuraturile specializate, precum și la funcțiile prevăzute la art.25 alin.(4) poate candida procurorul care: a) are o vechime în funcția de procuror de cel puțin 4 ani; b) în cadrul evaluării performanțelor, a obținut cel puțin calificativul "foarte bine".

Art. 22 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, indică că, candidații la funcțiile de procuror care întrunesc condițiile prevăzute la art.20 sînt înscrși în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante (în continuare – *Registru*) în baza cererii depuse și indiferent de existența unor posturi vacante la momentul înscrierii.

Pentru a fi înscris în Registru, candidatul la funcția de procuror depune următoarele acte: a) cererea de participare la concurs; b) curriculum vitae; c) copia de pe diploma de studii; d) atestatul de absolvire a Institutului Național al Justiției sau certificatul care confirmă susținerea examenului în fața Comisiei de absolvire a Institutului Național al Justiției, cu excepția cazului în care persoana candidează la funcția de procuror în condițiile art.20 alin.(3¹); e) copia de pe carnetul de muncă, în cazul candidaților care au carnet de muncă; f) cazierul judiciar; g) certificatul medical privind starea sănătății; h) declarația de avere și interese personale; j) o referință de la ultimul loc de muncă sau de studii.

În momentul depunerii setului de acte, persoana este informată despre inițierea procedurilor prevăzute la art.17 alin.(7).

Procurorul în funcție care dorește un transfer sau o *promovare* poate fi înscris în Registru dacă în ultimii doi ani până la depunerea cererii de înscriere în Registru a fost supus evaluării performanțelor. Procurorul care dorește o numire în funcția de procuror-șef sau de adjunct al procurorului-șef poate fi înscris în Registru dacă în ultimii doi ani până la depunerea cererii de înscriere în Registru a fost supus evaluării performanțelor.

Registrul este ținut de către secretariatul Consiliului Superior al Procurorilor și include următoarele compartimente: a) lista candidaților la funcțiile vacante de procuror; b) lista procurorilor care solicită transferul sau promovarea; c) lista procurorilor care solicită numirea în funcția de procuror-șef sau de adjunct al procurorului-șef.

Procedura de înscriere în Registru a candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante se aprobă de către Consiliul Superior al Procurorilor.

Registrul se plasează pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Procurorilor.

Art. 23 alin. (2) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, indică că, în cadrul concursului, candidații sînt apreciați în baza următoarelor criterii principale: a) nivelul de cunoștințe și aptitudinile profesionale; b) capacitatea de aplicare în practică a cunoștințelor; c) vechimea în funcția de procuror sau în alte funcții prevăzute la art.20; d) calitatea și eficiența activității în funcția de procuror; e) respectarea regulilor de etică profesională; f) activitatea didactică și cea științifică.

În conformitate cu art. 24 alin. (1)-(2) și (5)-(6) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, Consiliul Superior al Procurorilor anunță periodic funcțiile vacante și pe cele care urmează să devină vacante în următoarele 3 luni prin plasarea informației

respective pe pagina sa web oficială. Toate funcțiile anunțate sînt scoase la următorul concurs.

Colegiul pentru selecția și cariera procurorilor îi apreciază pe toți candidații înscriși în Registru. În cazul neprezentării nemotivate a candidatului în fața Colegiului pentru selecția și cariera procurorilor sau al refuzului acestuia de a fi apreciat, candidatul este exclus din Registru.

Candidații solicită desemnarea în funcțiile scoase la concurs în ordinea descrescătoare a punctajului obținut la Colegiul pentru selecția și cariera procurorilor. Decizia cu privire la desemnarea candidaților la funcțiile vacante de procuror se ia de către Consiliul Superior al Procurorilor în baza propriului regulament, ținând cont de funcția selectată de candidat, de punctajul acordat de către Colegiul pentru selecția și cariera procurorilor, de nota obținută la examenul susținut în fața Comisiei de absolvire a Institutului Național al Justiției, de criteriile prevăzute la art.23 alin.(2), precum și de alte informații relevante de care dispune Consiliul Superior al Procurorilor legate de cariera și integritatea candidatului.

La ședința următoare, Consiliul Superior al Procurorilor propune Procurorului General numirea în funcție a câștigătorului concursului.

Conform pct. 8.21 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.12-225/16 din 14 septembrie 2016, constituie promovare accederea într-o funcție superioară de procuror cazurile, după cum urmează: a) de la funcția de procuror în procuratura teritorială la funcția de procuror în procuratura specializată; b) de la funcția de procuror în procuratura teritorială la funcția de procuror în Procuratura Generală; c) de la funcția de procuror în procuratura specializată la funcția procuror în Procuratura Generală, precum și numirea în funcția de procuror-șef și adjunct al procurorului-șef. La concursul pentru promovare participă candidații înscriși în Registru la data anunțării concursului sau, după caz, la data indicată în hotărârea Consiliului. La acest concurs poate participa orice procuror eligibil, indiferent dacă activează sau nu în acea procuratură. Procurorul care candidează pentru mai multe funcții este evaluat de către Colegiul pentru selecția și cariera procurorilor pentru fiecare funcție pentru care candidează.

Conform pct. 8.22 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.12-225/16 din 14 septembrie 2016, se consideră ales candidatul care a obținut cel mai bun punctaj la concurs. În cazul punctajului egal, se consideră ales candidatul care a obținut cel mai bun punctaj la Colegiul de evaluare a performanțelor. Aparatul Consiliului aduce la cunoștința Consiliului candidatul care a obținut cel mai mare punctaj. În caz de punctaj egal la Colegiul de evaluare a performanțelor, Consiliul desemnează câștigătorul concursului. În cazul în care, la concursul pentru funcția de procuror-șef, adjunct al procurorului-șef, șef al subdiviziunii Procuraturii Generale participă un singur candidat care nu a acumulat la evaluarea de către Colegiul pentru selecția și cariera procurorilor minimul de 50 de procente din punctajul maxim total, prevăzut de fișa de evaluare corespunzătoare, acesta se exclude din concurs.

Art. 25 alin. (1) și (4) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, numirea în funcțiile de procuror, procuror-șef al procuraturii, adjunct al procurorului-șef al procuraturii, procuror-șef al subdiviziunii Procuraturii Generale sau adjunct al procurorului-șef al subdiviziunii Procuraturii Generale se face prin ordinul Procurorului General, la propunerea Consiliului Superior al Procurorilor.

Mandatul de procuror-șef al procuraturii, cel de adjunct al procurorului-șef al procuraturii, cel de procuror-șef al subdiviziunii Procuraturii Generale și cel de adjunct al procurorului-șef al subdiviziunii Procuraturii Generale este de 5 ani. Aflarea în aceeași funcție a acestora nu poate depăși 2 mandate consecutive. La încheierea mandatului, persoanei i se propune numirea, fără concurs, în una din funcțiile vacante de procuror, cu excepția funcției de procuror-șef.

Art. 125¹ alin.(3) din Constituție, prevede că, Consiliul Superior al Procurorilor asigură numirea, transferarea, promovarea în funcție și aplicarea măsurilor disciplinare față de procurori.

Conform art.70 alin. (1) lit. g) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, Consiliul Superior al Procurorilor are următoarele competențe: g) face propuneri Procurorului General privind numirea, transferul, promovarea, detașarea sau suspendarea procurorilor în condițiile Codului de procedură penală și ale prezentei legi, precum și privind eliberarea din funcție a procurorilor.

Art. 77 alin.alin. (1), (3)-(6) și (7) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, indică că, (1) Consiliul Superior al Procurorilor se întrunește ori de câte ori este necesar, dar nu mai rar decât o dată în lună.

(3) Ședințele Consiliului Superior al Procurorilor sânt publice, cu excepția cazurilor în care, pentru respectarea regimului informațiilor specificate la art.75 alin.(1) lit.c), consiliul decide, printr-o hotărâre, că ședința sau o parte a acesteia urmează să fie închisă.

(4) Ședința Consiliului Superior al Procurorilor este deliberativă dacă la ea participă cel puțin 2/3 din membri.

(6) Hotărârile se adoptă în ședință publică, cu votul deschis al majorității membrilor prezenți ai Consiliului Superior al Procurorilor.

(7) Hotărârile Consiliului Superior al Procurorilor sânt motivate, sânt semnate de toți membrii prezenți în ședință și se publică, în termen de 10 zile lucrătoare de la data emiterii, pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Procurorilor. Hotărârile Consiliului Superior al Procurorilor sânt semnate olograf sau, după caz, prin aplicarea semnăturii electronice.

Art.118 Cod administrativ, statuează că, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. *În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa.* Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii.

Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde:

- a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul;
- b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul;
- c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc.

Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia.

Motivarea nu este obligatorie în cazul în care:

- a) autoritatea publică admite o petiție în totalitate fără ca prin decizia de soluționare a ei să fie afectate drepturile sau interesele legitime ale altor persoane;
- b) acest lucru este prevăzut expres de lege; sau
- c) autoritatea publică emite acte administrative individuale de același fel într-un număr mai mare sau automatizat și, conform circumstanțelor de fapt ale cazului în parte, nu se cere o motivare.

Conform art.119 alin.(1) și alin.(2) Cod administrativ, conținutul unui act administrativ individual trebuie să fie suficient de cert. Un act administrativ individual poate fi emis în scris, verbal sau prin comportament concludent. Forma actului administrativ individual este aleasă de autoritatea publică care emite actul administrativ în baza dreptului discreționar corespunzător obligațiilor sale.

Potrivit art.120 alin.(1) Cod administrativ, un act administrativ individual emis sau confirmat în scris trebuie să cuprindă: a) numele/denumirea autorității publice care a emis actul administrativ; b) numele colaboratorului autorității publice care a emis actul administrativ; c) numele destinatarului actului administrativ; d) data la care a fost emis actul administrativ; e) decizia luată (partea dispozitivă a actului administrativ); f) *motivarea deciziei luate, inclusiv indicarea actelor normative pentru a căror punere în aplicare se emite actul administrativ*; g) decizia cu privire la cheltuieli; h) informația cu privire la exercitarea căilor de atac; i) semnătura colaboratorului autorității publice care a emis actul administrativ.

Raportând prevederile normelor citate la circumstanțele cauzei, completul judiciar atestă că, careva temeiuri de anulare a hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-69/2023 din 06 aprilie 2023 „Cu privire la rezultatele concursului pentru ocuparea funcției de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO a Procuraturii Generale”, și obligarea desemnării lui *****, învingător al concursului, anunțat prin hotărârea nr.1-114/2022 din 17.06.2022, pentru suplinirea funcției vacante de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO, precum și obligarea propunerii de numirea lui ***** în funcția de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO, pentru un mandat de 5 ani, în ședința de judecată n-

au fost stabilite. Or, hotărârea a fost emisă cu respectarea prevederilor legislației în vigoare, competenței și procedurii.

Prin urmare, instanța de judecată respinge ca neîntemeiat argumentul reclamantului, precum că, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-69/2023 din 06 aprilie 2023 „Cu privire la rezultatele concursului pentru ocuparea funcției de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO a Procuraturii Generale”, nu este motivată și nu corespunde cerințelor de legalitate, or, în motivarea hotărârii contestate se conțin motive de fapt și de drept care ar justifica concluziile stipulate de membrii Consiliului Superior al Magistraturii, conform prevederilor art. 118 și 119 Cod administrativ.

Totodată, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, atestă că, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-69/2023 din 06 aprilie 2023 „Cu privire la rezultatele concursului pentru ocuparea funcției de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO a Procuraturii Generale”, este una legală și întemeiată, adoptată cu respectarea normelor de drept material și procedural. Or, prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-114/2022 din 17.06.2022, s-a anunțat concurs pentru suplinirea mai mult funcții de procuror conducător, inclusiv a funcției de procuror-șef al Secției procurori non-penale și implementare CEDO a Procuraturii Generale, la care a aplicat unicul candidat-Iuri Lealin. *Însă*, în rezultatul votului exprimat de membri în cadrul deliberării, candidatul Iuri Lealin, nu a întrunit majoritatea pentru a fi numit învingător al concursului. Iar astfel, întrucât, unicul candidat din acest concurs nu a obținut nominalizarea pentru promovarea vizată, concursul pentru ocuparea funcției vacante de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO a Procuraturii Generale, se consideră eșuat și pentru a asigura parcursul logico-juridic al procedurii, just a fost încheiat prin nerealizare.

Prin urmare, alegația reclamantului precum că hotărârea de încheiere prin nerealizare a concursului este lipsită elementul motivării, precum și alte alegații indicate în acțiune, nu întrunesc condițiile prevăzute de legislația în vigoare și nu pot duce la anularea acesteia. Or, în hotărârea contestată s-au indicat explicit motivele, care în rezultat denotă că unicul candidat din concursul anunțat nu a obținut nominalizarea pentru promovarea vizată, iar astfel, concursul pentru ocuparea funcției vacante de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO a Procuraturii Generale, se consideră eșuat și pentru a asigura parcursul logico-juridic al procedurii, urmează a fi încheiat prin nerealizare.

Astfel, Completul judiciar atestă, că reclamantul pretinde eronat faptul că urmare a etapelor de concurs, Consiliul Superior al Procurorilor era obligat să îl desemneze în calitate de învingător și nu avea opțiunea de a încheia concursul prin nerealizare, *întrucât*, înscrierea unui singur candidat la un concurs de promovare pentru o funcție de procuror-conducător nu poate în nici un mod să condiționeze obligația Consiliului Superior al

Procurorilor de a-l declara câștigător, deoarece o asemenea ordine de aplicare a legii ar deturna sensul uni asemenea exercițiu instituțional. Or, este ilogic și contrar semnificației firești a principiului meritocrației să se considere că în cazul unui singur candidat într-un concurs de numire/promovare pe post, există o obligație simetrică de a fi desemnat acesta, dat fiind faptul că parcurgerea etapelor obligatorii și îndeplinirea criteriilor de corespundere funcției rămân valabile indiferent de numărul persoanelor ce pretind spre ocuparea poziției vizate.

Mai mult ca atât, chiar și în cazul unii singur candidat într-un asemenea concurs, desfășurarea etapelor și evaluărilor se circumscrie aceluiași exigențe, pentru că numai așa situația este compatibilă cu sensul principiilor echității, legalității și loialității procedurii. Respectiv, este vădită posibilitatea ca și într-un asemenea caz (concurs în care participă un singur candidat) să nu se constituie o soluție de declarare a învingătorului concursului pentru ocuparea funcției.

În acest context, Completul judiciar atestă după cum a stabilit și pârâțul, că pe cale de consecință, nefiind desemnat candidatul, se impune ca efect juridic implicit - încheierea concursului deoarece, de esență, acesta nu s-a realizat, circumstanță care este necesară pentru a consemna finalitatea exercițiului instituțional. Or, pe de o parte consemnarea faptului că respectivul concurs s-a încheiat prin nerealizare exteriorizează soluția autorității decidente, iar pe de altă parte - reprezintă formalizarea momentului în care s-a finisat procedura, pentru a asigura respectarea circuitului instituțional (care în mod logic are un început și un sfârșit) și, totodată, permite demararea unui alt ciclu procedural aferent ocupării funcției vizate.

Astfel, Completul judiciar reține, că atunci când este doar un singur candidat, nu se poate considera că acesta, chiar dacă a obținut punctajul foarte bun/excelent la Colegiul pentru Selecția și Cariera Procurorilor este și automat învingător al concursului, iar Consiliul Superior al Procurorilor ar trebui doar să confere solemnitățile acestui rezultat, pentru că s-ar afecta sensul competențelor acestei autorități de rang constituțional. Or, din lege rezultă clar și evident că etapa finală a concursului este interviul în fața Consiliului Superior al Procurorilor, iar pentru candidați este accesibilă concluzia că urmează să își susțină poziția inclusiv în acest exercițiu instituțional, iar decizia finală se va adopta urmare a unei proceduri de vot.

Mai mult ca atât, în cazul concursului de promovare nu poate fi pusă în discuție o valoare absolută a așteptării pe care o au candidații referitor la rezultat, având în vedere că e o competiție, motiv din care nu poate fi impusă o legătură directă între rezultatul obținut la Colegiul pentru Selecția și Cariera Procurorilor și decizia adoptată de Consiliul Superior al Procurorilor.

Totodată, Completul judiciar nu pot reține argumentul reclamantului că Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, nu prevede opțiunea Consiliului Superior al Procurorilor de a încheia concursul prin nerealizare. Întrucât, în speță reclamantul urmărește impunerea/obligarea Consiliului Superior al Procurorilor de al desemna pe Iuri Lealin învingător al concursului, cu propunerea Procurorului General de al numi în

funcția de procuror-șef al Secției proceduri non- penale și implementare CEDO pentru un mandat de 5 ani. Or, prin competența Consiliului Superior al Procurorilor de a propune un candidat spre numire pentru ocuparea unei funcții, se urmărește realizarea de către autoritatea publică a unor acțiuni de interes public, ceea ce în speța dată nu a avut exteriorizare urmare a rezultatului votului exprimat de membrii Consiliului Superior al Procurorilor în cadrul deliberării, acesta fiind instrumentul instituțional prin care se transpun în practică atribuțiile stabilite de lege. Însă, candidatul Iuri Lealin nu a întrunit numărul majoritar de voturi pentru a fi numit învingător al concursului, iar voința autorității publice s-a manifestat urmare a evaluării circumscrise la motivarea personală a candidatului (motivele care au determinat candidatul să participe la concurs; determinarea vizând ocuparea funcției pentru care candidează; propuneri privind modernizarea și îmbunătățirea activității procuraturii și calității actului de justiție; fermitatea în expunere în cadrul interviului).

În aceeași ordine de idei, Completul judiciar consideră că nu este sustenabil argumentul reclamantului precum că i-ar fi fost afectat un drept la proprietate, pentru că susținerile sale se circumscriu unui venit ipotetic (un salariu mai mare ce i-ar fi revenit dacă obținea poziția de procuror-șef), ceea ce *apriori* nu poate fi dedus examinării, nefiind incident prezentului litigiu. *Întrucât*, participarea reclamantului la interviu, chiar dacă are cel mai mare punctaj oferit la etapa Colegiului pentru Selecția și Cariera Procurorilor, nu reprezintă asumarea directă de către Consiliul Superior al Procurorilor a aceleiași poziții, care constituie un reper în măsură să condiționeze imperativ soluția finală deoarece: Consiliul Superior al Procurorilor este un organ colegial și hotărârile se adoptă după exprimarea votului, care, la rândul său este expresia convingerii proprii, pe care și-o creează fiecare membru în baza materialelor și în baza prestației la interviu și se exprimă prin vot. Iar interviul este o etapă a concursului stabilit de lege, despre care candidații cunosc și trebuie să aibă pregătirea necesară, să își adapteze conduita și așteptările în funcție de faptul că mai au de trecut o probă, o practică universală recunoscută că pentru unele concursuri de promovare există mai multe etape, iar rezultatul este expresia aprecierilor autorității decidente, înscrise în marja discreției stabilite de lege. Or, regulile ce trebuie analizate în cazul concursurilor se referă la egalitatea și echitatea procedurilor, precum și la principiul transparenței, iar în prezentul caz toate acestea au fost îndeplinite. Respectiv, în speță nu a fost nici un fel afectată nici securitatea juridică a reclamantului, care își continuă cariera de procuror, iar raportul său de muncă rămâne neschimbat, nefiindu-i în vreun fel modificată situația financiară.

Cu referire la pretenția reclamantului privind obligarea Consiliului Superior al Procurorilor de a propune Procurorului General interimar numirea lui ***** în funcția de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO, pentru un mandat de 5 ani, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, reține că, în conformitate cu art. 68 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016 Consiliul Superior al Procurorilor este un organ independent, cu statut de persoană juridică, format în vederea participării la procesul de constituire, funcționare și asigurare a autoadministrării sistemului Procuraturii. Consiliul Superior al Procurorilor

este garantul independenței și imparțialității procurorilor.

Conform art. 70 alin. (1) lit. g) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, Consiliul Superior al Procurorilor are următoarele competențe referitoare la cariera procurorilor: face propuneri Procurorului General privind numirea, transferul, *promovarea*, detașarea sau suspendarea procurorilor în condițiile Codului de procedură penală și ale prezentei legi, precum și privind eliberarea din funcție a procurorilor.

Art. 74 alin. (1) lit.d) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, indică că, membrii Consiliului Superior al Procurorilor au dreptul să participe prin vot la adoptarea de hotărâri și să-și expună, în caz de necesitate, opinia separată. Iar art. 75 lit.d) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, membrii Consiliului Superior al Procurorilor sânt obligați: d) să voteze pro sau contra la adoptarea de hotărâri.

În acest context, reține Completul judiciar că, înaintarea propunerii Procurorului General interimar, de numirea în funcția de procuror-șef al Secției, ține de competența exclusivă a Consiliului Superior al Procurorilor. Or, în caz contrar s-ar fi admis o ingerință în votul discreționar al membrilor Consiliului Superior al Procurorilor, ce ține de numirea în funcția de procuror-șef al Secției, care constituie o activitate internă și exclusivă a Consiliului Superior al Procurorilor.

Astfel, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă pretenția privind obligarea Consiliului Superior al Procurorilor de a propune Procurorului General numirea lui ***** în funcția de procuror-șef al Secției proceduri non-penale și implementare CEDO, pentru un mandat de 5 ani, deoarece completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, atestă că, chestiunea privind asigurarea propunerii procurorului General numirea în funcția de procuror-șef al Secției ține de prerogativele constituționale exclusive ale Consiliului Superior al Procurorilor.

Totodată, Completul judiciar reține, că dreptul discreționar al Consiliului Superior al Procurorilor pe acest subiect nu se rezumă doar la aprecieri de formă sau constatări tehnice despre condițiile de propunere Procurorului General numirea în funcție a câștigătorului concursului, dar include și evaluări de substanță, care sunt în măsură să dea tabloul complet despre profilul deplin al candidatului la funcția de procuror. Or, prevederile din lege sunt explicite, clare și previzibile din care se deduce cu ușurință că procedura de promovare include mai multe etape și că punctajul oferit de Colegiul pentru Selecția și Cariera Procurorilor nu este, în sine, factorul ce condiționează rezultatul final al concursului.

Astfel, Completul judiciar atestă că la adoptarea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-69/2023 din 06.04.2023, autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar de vot, reieșind din circumstanțele de fapt constatate în privința candidatului la funcția de procuror-șef al secției. Or, reieșind din specificul funcției de procuror, calitățile și conduita persoanei ce solicită numirea în această funcție, fac obiect de apreciere riguroasă, de către organul investit cu atribuții în acest sens, care dispune de competență exclusivă în domeniu. Iar conform art. 225 alin. (1)-(2) Cod administrativ,

instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Prin urmare, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, atestă că, reclamantul Iuri Lealin, este în drept să conteste încălcarea unui drept al său, însă cu respectarea dreptului discreționar la vot al membrilor Consiliului Superior al Procurorilor.

Totodată, Completul judiciar nu poate reține la caz nici argumentele reclamantului precum că Consiliul Superior al Procurorilor avea obligația să se conformeze motivării din hotărârea Colegiului pentru Selecția și Cariera Procurorilor, deoarece aceasta reprezintă poziția exprimată de către această entitate colegială, care, însă nu este și nu poate fi obligatorie/imperativă pentru Consiliul Superior al Procurorilor, al cărui statut implică elementul superiorității ierarhice. Or, anume Consiliului Superior al Procurorilor, îi revine competența deplină de a decide parcursul procedurii de referință.

Mai mult ca atât, scopul acordării discreției conform art. 16 alin.(1) din Codul administrativ, care prevede că, dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală. Exercițarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare, *este* de a permite autorității publice să răspundă flexibil la diferite probleme. Iar în acest fel, administrația poate lua decizii individuale în cadrul unui proces legal, făcând astfel posibilă realizarea unui echilibru între obiectivul legal abstract și circumstanțele reale.

Astfel, Completul judiciar atestă că, soluția membrilor Consiliului Superior al Procurorilor din 06.04.2023 a fost emisă în urma examinării în cumul a materialelor, audierii candidatului și în rezultatul exprimării votului de către membrii Consiliului Superior al Procurorilor prezenți la ședință. Or, reclamantul este în drept să conteste încălcarea unui drept al său, însă cu respectarea dreptului discreționar la vot al membrilor Consiliului Superior al Procurorilor. Iar, în cumulul circumstanțelor menționate, lipsesc temeiuri de anulare a hotărârii contestate, întrucât hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor reflectă rezultatele unui concurs organizat și desfășurat de Consiliul Superior al Procurorilor în baza Regulamentului Consiliului Superior al Procurorilor aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.12-225/16 din 14 septembrie 2016 și Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, în vederea propunerii Procurorului General numirea în funcție a câștigătorului concursului.

Prin urmare, în cumulul circumstanțelor menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, atestă că la caz lipsesc temeiuri de anulare a actului administrativ contestat și obligarea emiterii actelor administrative

favorabile. Or, argumentele invocate de reclamant întru justificarea pretențiilor formulate, nu au fost confirmate prin careva probe pertinente și concludente, rămânând simple afirmații. Iar art. 93 alin. (1)-(2) Cod administrativ, indică că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin.(1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale.

Astfel, argumentele reclamantului, *****, nu pot fi reținute la caz, deoarece ultimul interpretează eronat normele de drept și situația de fapt. Or, simpla nemulțumire a reclamantului cu actul administrativ individual defavorabil, nu atrage după sine anularea acestuia și emiterea actului administrativ favorabil.

Urmare celor expuse, nu pot fi admise doar criticile reclamantului și dezacordul neînsoțit de un suport probatoriu pertinent la capitolul ilegalității actului administrativ, considerent din care acțiunea înaintată în judecată urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

Conform art.224 al. (1) lit. f) Cod administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău,

h o t ă r ă ș t e:

Se respinge acțiunea de contencios administrativ înaintată de către ***** împotriva Consiliului Superior al Procurorilor, terț Procuratura Generală privind anularea actului administrativ individual defavorabil, ca neîntemeiată.

Hotărârea este executorie din momentul emiterii, însă poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni.

Președintele ședinței, judecătorul

Veronica Negru

Judecător

Ina Dutca

Judecător

Ecaterina Palanciuc